Quelle: https://manuscripta.at/?ID=31300
Copyright: Stams, Zisterzienserkloster

ex admirãdo mouentiũ ⁊ mobiliũ ordĩe vnũ ꝑmũ investigare motorẽ. a q̃ qꝛ cũctis emanat esse ⁊ viuere terno a nobis sacrificio ẽ studiose colendus Istis anteposuit vl'em methodũ a grecis logicen appellatã. q̃ discendi ardorem puocãs insatiabilem. intellectũ acuit vera segregat a falsis. sola recto lumine contemplatõis scire facit. et ratiocinãdo reruꝫ causas ꝛcludere docet. quam solus Aristo. ad formam disciplinãqꝫ primũ redegit Cum vero tantus nature scrutator adnitẽs de oñi phia bene mereri opa sua bonorũ exhortatõe in aliorũ manus migrare ꝑmisisset Protin⁹ inuidie nigro squalentia tabo. Tecta petiit. et virulẽto inidorũ liuore. scilicet q̃ de dijs male sentiret. coq̃ vnum deum qui entiũ vniuersitati vt autor ⁊ custos sempiterne vigilie presset rõne docere tẽtaret. apud mgrãtum Atheniẽsem dolose q̃dẽ ⁊ furtiꝫ deferk O laborꝫ hoĩm q̃ꝫ incerti. vñ ꝗ illustris emẽsor nature itellectuali luĩe tã ꝑcellenter a deo dotat⁹ se bene meritũ ire sperabat Jñ vt criminosus a Criticis inculpatur. At Senatus aduertens Aristotelem quum morum integritate potentissimis constipatum amicis. tum doctrina suffultuꝫ exuberãtissima. Idẽtidẽ ꝓpt qd Socrates toricat⁹ iterijt de Aristotele ⁊ metu ⁊ scandali oborꝫtione. que timebat euentura pauefactus. saniori consilio vsus. se scire dissimulat. Qd ꝑpendentes hi obtrectatores amplius exagitati diuertũt liguas suas mõ ad ꝛtumeliã ⁊ infamiã mõ ad nugamẽta ⁊ efficta mendacia q̃modocũqꝫ poterãt in tam insignẽ virũ exacuere. vt saltẽ opprobrio ⁊ cõuitijs in eũ euomeret qd zelosa mẽs ⁊ felle grauata maligno cõceptasset. Aristoteles ex aduerso non mõ vel iuectiuis vel maledictis (vt q̃dã assolent) minime repugnat. Uerũ in oĩm bonorꝫ supeffluente remuneratore confidens hec oñia vt fortis phus (quẽ nec metus exanimat. nec dolor corrumpit neqꝫ ira inflãmat sꝫ inter densissimas spinas speciosos legit flores) mãsuete pferebat. Spẽ vultu simulãs ꝑmit altũ corde dolorẽ. Nouissime vero cũ sua mãsuetudine nihil ꝑficeret. post aliquot annos tante cedẽs inuidie ꝛtumelieqꝫ in regionem secessit Euboicã. que ꝛfinis est Attice. vbi comitantib⁹ eũ Auditoribus suis in vrbe Chalchide que metropolis erat Euboie Peripatum instituens reliquũ vite in optimo mẽtis vigore gloriose trãsegit. In quo exilio rerũ naturã ꝛtemplatõe transcẽdens stupendũ opus Metaphysicen (que phorũ dicitur theologia) vsqꝫ ad duodecim libros absoluit. ⁊ pficiscẽs a sciendi desiderio (qd oñibus ingenitũ demõstrat) ꝑ species vniuersi ordinis (quas in itellectu possibili diutino tpis studio singillati ꝛgesserat ⁊ ĩ modũ argumẽtose apis collocauerat) mẽtẽ eousqꝫ attollebat vt noticiã subaꝛ cõtingeret supcelestiũ. ⁊ exinde totius mũdi ꝓmi principis a quo